Leef Simpel, Sterf Rijk.

Leef Simpel, Sterf Rijk.

Patrick Wegner

Schrijver:Patrick Wegner
ISBN: 9789403963112
© patrick wegner

Uitgebreid Voorwoord:

De noodzaak van de stilte (De existentiële benauwdheid van de moderne tijd en de ontdekking van de eindigheid).

Hoofdstuk 1: Rijk of arm, de aarde wacht op ons allemaal (Het diepe biologische contrast tussen de architect van het imperium en de cultivator van de tuin).

Hoofdstuk 2: De gouden kooi van de illusie (De psychologische valkuil van de hedonistische loopband en de economie van de ontevredenheid).

Hoofdstuk 3: De Wijsheid van de Grote Klok – Lessen in Vertraging (Het historische contrast met onze grootouders; communicatie, reparatie en de zondagsrust).

Hoofdstuk 4: Het Manifest van een Simpel Leven (De vier praktische, filosofische pijlers: dieet van aandacht, herdefinitie van consumptie, herwaardering van het fysieke en onproductieve relaties).

Hoofdstuk 5: De Mythe van de Zelfredzame Mens (De crisis van het hyperindividuele, trans actionele bestaan en de herontdekking van de kwetsbare gemeenschap).

Hoofdstuk 6: De Kathedraal van het Zwijgen – De Natuur als Leermeester (De herverbinding met de cycli van de seizoenen, de winterse rust en de acceptatie van de vergankelijkheid).

VOORWOORD: De noodzaak van de stilte

Dit boek is niet ontstaan in de serene rust van een ivoren toren, noch is het product van een louter academische nieuwsgierigheid naar de klassieke filosofie. Het is geschreven vanuit een acute, haast fysieke benauwdheid.
Het kwam voort uit het gevoel dat ik, samen met miljoenen tijdgenoten, gevangen zat in een onzichtbare maalstroom die ons met een duizelingwekkende snelheid meesleurde naar een bestemming waar we eigenlijk nooit naartoe wilden.

Het is geschreven op de spaarzame momenten dat de machine van de alledaagse hectiek heel even stagneerde, en de mist van de constante prikkels optrok om plaats te maken voor een rauwe, onontkoombare helderheid.
Wanneer je vandaag de dag de polsslag van onze samenleving probeert te meten, stuit je op een chronische aritmie.

We leven in een tijdperk dat geobsedeerd is door optimalisatie. We optimaliseren onze carrières, onze lichamen, onze huizen en zelfs onze schaarse vrije tijd. De taal van de markt is de taal van ons innerlijke leven geworden. We spreken zonder blikken of blozen over efficiëntie, over persoonlijke effectiviteit en over de marktwaarde van ons bestaan.

We rennen van de ene afspraak naar de andere, swipen neurotisch over gloeiende schermen en vullen de leegte in ons hoofd met het constante, luidruchtige lawaai van de informatiemaatschappij. We zijn gaan geloven dat een volgepland leven synoniem staat voor een betekenisvol leven.

Maar te midden van die oorverdovende drukte begon er bij mij een stem te spreken die zich niet langer liet wegdrukken door een nieuwe notificatie of een materiële aankoop. Het was de stem die vraagt: waar leidt dit eigenlijk toe? Wat zijn we aan het opbouwen als de fundering van ons bestaan bestaat uit haast en onrust?

Wat is de werkelijke waarde van onze geaccumuleerde welvaart als we de uren van onze dagen moeten inleveren om haar in stand te houden?
De confrontatie met deze vragen werd pas echt onontkoombaar toen ik gedwongen werd om recht in de ogen te kijken van de enige zekerheid die de mens bezit, maar die we tegelijkertijd met z'n allen het meest angstvallig proberen te negeren: onze eigen eindigheid.

De dood is de grote olifant in de kamer van de moderniteit. We hebben haar gecamoufleerd, weggestopt achter de steriele muren van ziekenhuizen en weggedrukt onder lagen van cosmetische en materiële schijngestalten.